

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.326 van 4 november 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 juni 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat A. DEMIEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 7 december 2005 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 24 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen de voormelde beslissing van 24 januari 2006 dient verzoekster een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 maart 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 28 maart 2006 dient verzoekster een beroep in bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 168.537 van 5 maart 2007 wordt het beroep verworpen door de Raad van State.

Op 27 maart 2007 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 3 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 3 april 2007 dient verzoekster een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 december 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Tegen voormelde beslissing van 14 december 2007 dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 29 april 2008 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 10.770 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 mei 2008 vraagt verzoekster voor de derde maal asiel aan.

Op 19 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ten aanzien van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Overwegende dat de betrokkene op 7 december 2005 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken die op 30 maart 2006 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 27 maart 2007 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 april 2007. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 december 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming nam. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 april 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 23 mei 2008 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze geen nieuwe elementen heeft aan te brengen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze van haar vader heeft vernomen dat hij nog altijd last heeft van de man die ze in de haar vorige asielaanvragen reeds vermeldde waarbij opgemerkt moet worden dat de vorige asielaanvragen van de betrokkene telkens definitief negatief werden afgesloten door de Belgische asielinstanties, dat het louter herhalen van reeds naar voren gebrachte motieven de conclusies van de Belgische asielinstanties niet wijzigt. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige

aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.
(...)"*

2. Rechtspleging

Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift aan de Raad *"in hoofddorde de betwiste beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te herzien"*.

Artikel 39/2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet), omschrijft de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig artikel 39, §2 Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad is dus niet bevoegd om de bestreden beslissing te 'herzien'. In zoverre is het verzoekschrift van verzoekster onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet), van artikel 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Verzoekster levert kritiek op de motivering waar die stelt dat zij geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet en waar die stelt dat aldus de aanvraag niet in overweging wordt genomen. Zij wenst op te merken dat zij geen documenten kan voorleggen om haar verhaal te staven en dat het feit dat zij sinds haar aankomst niet meer teruggekeerd is naar Iran bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees vervolging in haar hoofde.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Het middel zal verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“ De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoekster en het relaas dat zij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster volgende elementen heeft aangebracht in het kader van haar tweede asielaanvraag bij de vraag ‘Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?’:

“Ik heb geen nieuwe elementen aan te brengen: de problemen van vroeger zijn er nog altijd. (...)”

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de gegevens die verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag heeft aangebracht, elementen zijn die zij ook reeds vermeld heeft in het kader van haar vorige asielaanvragen. Dit wordt overigens ook door verzoekster niet betwist ter gelegenheid van haar verzoekschrift noch ter gelegenheid van haar repliekmemoorie.

Het is dan ook niet onredelijk om uit deze gegevens vast te stellen dat verzoekster geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Noch in haar verzoekschrift noch in haar repliekmemoorie toont verzoekster aan welke de door haar aangebrachte nieuwe elementen zijn en op welke wijze deze elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet en waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden. Verzoeksters vage argument dat zij geen documenten kan voorleggen die haar relaas staven en het argument als zou het niet-terugkeren naar Iran bewijzen dat zij een gegronde vrees heeft, doen geen afbreuk aan het feit dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht. De bestreden beslissing steunt aldus op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven zodat de materiële motiveringsplicht geenszins geschonden is.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 (A) Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna verkort geciteerd Vluchtelingenconventie) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de problemen die verzoekster in Iran heeft gekend.

De Raad wijst erop dat aan artikel 1, A Vluchtelingenconventie directe werking dient te worden ontzegd. Bijgevolg kan verzoekster de rechtstreekse schending van deze bepaling niet dienstig inroepen. In zoverre is het middel niet ontvankelijk (RvS 14 juli 2004, nr. 133.917).

Verder wijst de Raad erop dat het niet onzorgvuldig is om uit de gegevens, door verzoekster opgegeven als 'nieuwe elementen' vast te stellen dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet heeft aangebracht, nu verzoekster zelf stelt dat zij geen nieuwe elementen aan te brengen heeft en de problemen van vroeger er nog altijd zijn.

Waar verzoekster stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar problemen in Iran, wijst de Raad erop dat verweerder deze wel degelijk in rekening nam, maar terecht besliste dat deze problemen geen nieuw element vormen, daar zij *'motieven om haar land van herkomst te verlaten' 'reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag'*.

Op grond van correcte feiten zoals ze terug te vinden zijn in het administratief dossier en meer bepaald verzoeksters derde asielaanvraag, besliste verweerder dat *'Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze geen nieuwe elementen heeft aan te brengen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze van haar vader heeft vernomen dat hij nog altijd last heeft van de man die ze in de haar vorige asielaanvragen reeds vermeldde waarbij opgemerkt moet worden dat de vorige asielaanvragen van de betrokkene telkens definitief negatief werden afgesloten door de Belgische asielinstanties, dat het louter herhalen van reeds naar voren gebrachte motieven de conclusies van de Belgische asielinstanties niet wijzigt. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.'*

Noch in haar verzoekschrift noch in haar repliekmemoirie toont verzoekster aan welke de door haar aangebrachte nieuwe elementen zijn en op welke wijze deze elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet en waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden. Verzoekster maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus enkel opmerkt dat verzoeksters gedrag blijk geeft van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat haar betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Zij is van mening dat de bestreden beslissing dan ook geen rekening houdt met het onderscheid tussen het statuut als vluchteling en het subsidiair

beschermingsstatuut, dat de bestreden beslissing immers volledig gebaseerd is op de elementen van de asielaanvraag en er dan ook geen rekening wordt gehouden met de onafhankelijkheid van beide statuten, dat immers niet alleen rekening dient gehouden te worden met de verklaringen afgelegd in het kader van de problemen welke de kandidaat-vluchteling in zijn land van herkomst heeft ondervonden, doch tevens de elementen welke zich afspelen in het land van oorsprong zelf dient te onderzoeken.

Er dient te worden benadrukt dat artikel 48/4 Vreemdelingenwet betrekking heeft op de voorwaarden voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing is evenwel genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet op grond van de overweging dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, zodat de door verzoekster aangevoerde bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Zodoende kan verzoekster ook haar asielrelaas en de problemen in Iran niet opnieuw ter beoordeling voorleggen aan de Raad.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het onderscheid tussen het statuut als vluchteling en het subsidiair beschermingsstatuut en dat niet alleen rekening diende gehouden te worden met de verklaringen afgelegd als kandidaat-vluchteling maar ook met de elementen welke zich afspelen in het land van herkomst en aldus artikel 48/4 Vreemdelingenwet geschonden is, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw op te merken dat verzoekster dit artikel niet dienstig kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder enkel diende na te gaan of de elementen die verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag heeft aangebracht, nieuw zijn.

Bij het arrest nr. 10.770 van 29 april 2008 werd de beslissing van de Commissaris-generaal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er werd dan ook reeds een onderzoek ten gronde gevoerd naar het gegeven of verzoekster al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, zodat haar beschouwingen niet ter zake kunnen doen. In zoverre verzoekster kritiek levert op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat het vast te stellen dat dit arrest niet de bestreden beslissing uitmaakt en dat de kritiek van verzoekster ten aanzien van dit arrest niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Het derde middel is ongegrond.

In haar repliekmemorie stelt verzoekster dat de weigeringsbeslissing op een niet-rechtmatige manier werd genomen en haar rechten van verdediging aantast. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus een nieuw middel inroept. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemorie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Dit is in casu niet het geval zodat het een onontvankelijk middel betreft. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de rechten van

verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). Het middel wat betreft de schending van de rechten van verdediging, is onontvankelijk.

Het middel uit de repliekmemoirie is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.